

[Hartvig Frisch.]

ikke helt kan se bort fra. Naar Nævningerne alene har at udtale sig om Skyldspørgsmaalet, men ellers med Hensyn til Straffen er ganske afskaaret fra at have Indflydelse, kan det daarligt undgaas, at de kommer til at skele hen imod det Resultat, der vil blive af deres Udtalelse om Skyldspørgsmaalet. Det vil derfor være heldigt, at der bliver en Ventil, saa at det læge Element, Nævningerne, ogsaa kan komme til at faa Indflydelse paa dette Spørgsmaal.

Jeg skal sige, at mod den Metode for Valget af Nævninger, som er foreslaaet i Lovforslaget, kan der vistnok rettes Indvendinger. Under Udvalgsbehandlingen i Foraaret blev der rejst forskellige saadanne Indvendinger, og man kunde under Udvalgsbehandlingen mærke, at der virkelig var noget divergerende Meninger paa det Punkt. Jeg mener dog, at det meget let vil kunne tages op i Udvalget, og der er ingen Grund for mig til at komme dybere ind paa Spørgsmaalet her.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig-Votering i Højesteret gælder jo det samme, at det saa ofte har været drøftet her i Tinget, og der har været fremsat Argumenter fra begge Sider saa tit, at der ikke vil være nogen Foranledning til at gaa ind ved denne Lejlighed i en nøjere Drøftelse.

Jeg vil benytte Lejligheden til en Bemærkning af sproglig Art vedrørende en Enkelthed, som ved Gennemlæsningen af Lovforslaget er faldet mig ind. I Ændringsforslaget til § 214 er der med Hensyn til det Tal af Nævninger eller af Dommere i Højesteret, der skal være til Stede, gjort den Bemærkning i Slutningen af Paragraffen, at selv om en Nævning eller en Dommer faar Forfald, kan Domsforhandlingen, naar den er begyndt, fortsættes, og der tilføjes saa: „saafremt dog højst een Dommer og een Nævning mangler.“ Min Bemærkning er rent sproglig; jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke er Dansk, som det staar her. Meningen maa dog sikkert være: „dog kun, saafremt højst een Dommer og een Nævning mangler.“ Siges det paa den Maade, det er sagt i Lovforslaget, kommer det i Virkeligheden til enten at give en anden Mening eller blive gal Sprogbrug.

Jeg vil dernæst gerne sige, at naar vi fra vort Partis Side gaar med til disse Ændringer i Retsplejeloven, er det ikke ud fra en Følelse af Ængstelse over for Nævningeinstitutionen, en Følelse, der jo ellers er kommet til Orde fra mange andre Sider. Vi nærer ingen saadan Ængstelse, men paa den anden Side kan vi kun betragte det som

heldigt, hvis der ved Ændringer, der giver det læge Element en større Plads, yderligere vil kunne skabes nogle af de Fordele, som Befolkningen er interesseret i.

Ved Behandlingen sidste Aar her i Tinget blev der fra det ærede Venstrepartis Side gjort Bemærkninger mod Fremsettelsen af Lovforslaget, gaaende ud paa, at der nu lige var gennemført en Retsplejelov, og at det da vel kunde være rimeligt, at vi fik et Pusterum. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro brugte dette Udtryk, og jeg vil derfor ønske, at det ærede Medlem nu har pustet. Nu er der altsaa gaaet en Tid, og vi kan saa maaske regne med, at Lovforslaget, naar det nu er kommet til Behandling og sandsynligvis henvises til et Udvalg, vil kunne faa en ret hurtig Gennemførelse.

Vagn Bro: Som allerede bemærket af det ærede Medlem, der nu havde Ordet, er dette Forslag enslydende med det, der blev forelagt i sidste Samling, og jeg kan derfor ogsaa fatte mig i stor Korthed og i alt væsentlig henviser til de Bemærkninger, jeg fremsatte sidst. Jeg maa maaske her til føje, at i og for sig er det jo beklageligt for os Jurister, der selvsagt til enhver Tid med Interesse vil drøfte nye Forhold, forhaabentlig bedrede Forhold, indenfor Retsplejen, at Medlemmer fra alle Sider i denne Sal, efter hvad jeg tror — og det understregede jeg ogsaa i sidste Samling —, ikke er helt tilfredse med, at vi stadig har et omfattende staaende Retsplejeforslag at behandle. Et æret Medlem sagde til mig — selvfølgelig spøgefuldt — saadan noget som: Nu har vi den igen, den gamle Vagt-parade! — og noget er der jo om det. Efter at vi fik Retsreformen for ikke saa forfærdelig mange Aar siden, har vi jo hvert Aar staaet over for store, omfattende Lovforslag paa dette Omraade. Jeg kan sige dette saa meget mere, som den højtærede Justitsminister ikke kan opfatte disse Betragtninger paa den Maade, at man ellers ikke i denne Sal er rede til at være Ministeren følgagtig, naar man mener, at der virkelig er Grund til en Ændring. Der er, det tør jeg nok sige, ikke mange tidligere Justitsministre, der kan henviser til enige Afgørelser her i Folketinget, og her i Rigsdagen, om saa store Lovkomplekser som dem, den højtærede Justitsminister har gennemført: Retsreformen, Straffeloven, Dommerloven og mange flere. Men det kan ikke nægtes, at ved Behandlingen i Sommeren 1932 af disse Forhold var det i hvert Fald noget af en Forudsetning for Oppositionens Deltagelse baade her i denne Sal